

"I příroda chce svoje," řekl Feri, když jsme zavírali garáž. "Nezapomněls kytaru?" zeptal se a zařadil rychlost. Znal jsem Feriho hezkých pár roků, dřív jsme spolu hodně jezdili. Vzpomněl jsem si na jeden takový vandr a povídám...

"Nebud' sentimentální," řekl Feri a podal mi láhev piva. Teprve teď jsem si všiml, že jich vezeme na zadním sedadle celou basu. "Zahraj něco," pobídl mě a sáhl pro kytaru. "Ne, radši ne," podíval se na svoje tuzexové sako - "je celá od smoly." - a otočil knoflíkem na přístrojové desce. "Vysílá Hvězda," zapraskal tranzistor. "Hvězda jako hvězda," poznamenal k tomu Feri a zdvihl oči k obloze. "Snad nebude pršet," řekl jsem. "Můžeme přespat v autě," řekl s dobráckým pocitem majitele, "to zmáčkneš takovej knoflík," hlaholil vesele. Zavřel jsem oči.

Byla noc před pěti roky. Seděl jsem v příkopu u silnice, Feri stopoval. Zatínal jsem bolestí zuby. Pravou rukou jsem nemohl ani pohnout. Auta na nás výsměšně mrkala, nikdo nezastavoval. Byl jsem v nitru zlomený jako byla zlomená moje ruka. Feri zuřivě mával. Neustále ho oslňovaly reflektory - v jejich světle si však každý rozmyslel zastavit otrhanému trampovi. Feri se stále odvažoval dál od kraje silnice a sotva vždy stačil uskočit. Obličej se mu zaléval potem.

"Mastňáci! Ty mastňáci!!!" sípal Feri vyčerpaně, "já jim ty plechárny rozsekám!" - oblohu přetrnul blesk.

"Lehnu si na silnici," vykřikl Feri...

Probudil mě prudký náraz.

"Pitomče, proč sis nenavlík bezpečnostní pásy?!" uslyšel jsem Feriho jakoby z mlhy, "jen tak tak, že jsme toho vandraka neporazili."

Cítil jsem, že mi ohmatává ruku. "Stopoval... on stopoval?"

"Napij se," řekl Feri místo odpovědi, "máš něco s rukou," a zařadil rychlost.

Byl jsem v nitru zlomený jako byla zlomená moje ruka.